

Chờ đợi

Lại đến 7 giờ nữa rồi. Tôi chuồn nhẹ xuống phòng khách, tắt cái đèn neon trắng sáng và khẽ khàng bật lên chiếc đèn tường màu vàng. Căn phòng không quá nhỏ, cũng không quá lớn, nhất là cho một sự chờ đợi. Tôi muốn một chút nhạc. Tôi bắt đầu buổi tối bằng cách vận radio. Sẽ là bản tin, rồi đến nhạc quốc tế. Và tôi bắt đầu công việc chờ đợi của mình. Luôn luôn với một niềm hi vọng tràn đầy rằng tối nay anh sẽ đến. Nếu anh đến, anh sẽ không bấm chuông mà gọi to " Mi ơi !". Tôi sẽ nhanh chóng tìm chìa khóa, mở cửa lớn. Cánh cửa sắt luôn rít lên kèn kẹt. Có lẽ tôi nên châm cho nó một chút dầu. Tôi sẽ cười một cái rất tươi vì tôi thích nụ cười đáp lại của anh. Nó ấm làm sáng bừng khuôn mặt ngăm đen của anh và làm mắt anh ánh lên nét hạnh phúc. Anh hạnh phúc khi gặp tôi ? Có lẽ vậy hoặc ít nhất là anh tỏ ra như vậy. Anh sẽ vào nhà nếu tối đó vắng người nhưng thường thì anh ngồi trước cửa, trên thềm nhà tôi, không ghé và cũng không ngại dơ bộ đồ lịch sự anh mặc trên người. Tôi sẽ ngồi cạnh anh, bắt đầu những câu chuyện không đầu vào đầu của mình. Tôi sẽ liên thoảng, sẽ cười lớn và nhéo hông anh những lúc anh trêu tôi. Tôi yêu anh, điều đó thì hẳn rồi. Tự trong thâm tâm tôi, tôi biết điều đó. Biết rõ cái cảm giác yêu đó nó trĩu nặng trong trái tim tôi như thế nào. Chính bởi cái cảm giác đó mà tôi mong được gặp anh. Điều đó là dĩ nhiên rồi, cặp tình nhân nào mà chẳng vậy. Nhưng tôi và anh thì không phải là tình nhân.

Tôi ghét ăn cá nhưng nhà tôi lại thích ăn cá. Một buổi trưa đi học về, tôi phát hiện một con cá lóc màu đen, nằm quẫy nước trong cái chậu trắng dưới nhà bếp. Con cá được dùng cho bữa tối nên nó được phép sống trong cái chậu ấy cho đến chiều. Tôi quan sát con cá ở một khoảng cách vừa phải để không bị nó quẫy nước trúng người. Nó đen bóng, lượn lờ trông ghê tởm và dơ dáy. Tôi không hiểu tại sao người ta lại có thể ăn một sinh vật như vậy ! Con cá bơi qua bơi lại. Cái chậu quá chật hẹp để cho nó bơi nhưng cũng quá lớn để cho nó dù có quẫy mạnh đến đâu, cũng không thoát khỏi cái chậu. Tôi nghĩ đến anh, đến một cái chậu mà tôi cũng như con cá kia đang quẫy trong đó. Tình yêu của tôi hay chính là anh đã khoanh rào tôi trong cái chậu, tôi không biết.

Anh sẽ đến tối nay, tôi hi vọng mơ hồ. Anh luôn muốn làm tôi bất ngờ nên chẳng bao giờ báo trước mỗi lần đến. Tôi mong anh nên thời gian đầu đã đau khổ vì cái thói quen đó. Riết rồi quen và ghiền cái cảm giác chờ để vui mừng như một đứa trẻ con khi được gặp anh. Cái cảm giác chờ ấy nó nhẹ nhẹ, trải ra hết tối này đến tối khác. Tôi ngồi chờ anh không làm gì cả và cũng chẳng muốn làm gì cả. Cứ ngồi và lan man suy ngẫm theo âm điệu du dương của những bài hát được phát trên đài. Hết bài này rồi bài khác và tôi cũng nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác. Không hoàn toàn là về anh. Chỉ là những chuyện vặt vãnh và vớ vẩn. Đại loại như người ta sống để làm gì ? Có sự sống nào ngoài không gian kia không ? Đôi khi tôi cũng có cảm giác thấy mình đáng trách. Đáng trách là vì đa số những gì tôi nghĩ luôn là về quá khứ. Tôi luôn nhớ về những gì đẹp để của quá khứ. Tôi nhớ năm mình học lớp 2. Một lần tôi đến trường sớm, ngồi ở bồn hoa cùng bạn bè ôn bài trước giờ học. Tôi kiểm tra lại bút tập và nhận ra không có cây bút máy Hero. Thời ấy đi học, ai có cây bút máy Hero là sang lắm. Tôi thường ngày vẫn dùng bút tre chấm mực nhưng tuần lễ ấy được ba cho mượn bút xịn để viết bài. Tôi phát hoảng vì việc mất chiếc bút. Có lẽ để quên ở nhà chẳng? Nhà gần trường tôi đã chạy về nhà, lục tung bàn học và bắt mẹ phụ tôi tìm cây bút, nhưng không có. Tôi chạy lại trường, lòng hoang mang và phụng phịu khóc. Thật bất ngờ khi đến trường, tôi tìm thấy cây bút nằm rơi giữa bồn hoa. Do vô ý, tôi đã đánh rơi nó khi ôn tập vở ra. Thở phào nhẹ nhõm tôi theo các bạn xếp hàng vào lớp. Đến góc hành lang tôi nhìn thấy mẹ tôi. Mẹ chạy theo tôi, giúi vào tay tôi cây bút tre mà bà đã mua vội. Bà sợ tôi không có bút để viết bài trong lớp. Cho đến bây giờ, tôi vẫn còn nhớ mãi khuôn mặt lo âu cùng đáng vẻ khắc khổ của mẹ nơi hành lang. Và từ sâu trong tâm hồn tôi, từ lúc ấy, tôi biết bà yêu tôi.

... Còn anh, anh có yêu tôi chẳng ? Người ta nói rằng anh đã có bạn gái rồi. Tôi đau khổ nhưng bất chấp. Tôi chỉ cần anh mà thôi. Tại sao anh lại đến với tôi ? Tôi đã dành nhiều buổi tối chờ đợi và nghĩ về điều đó. Anh yêu tôi chẳng ? Hay anh tham lam ? Và rồi tôi quyết định không tìm hiểu tại sao mà cứ chấp nhận nó như vậy. Trong cuộc sống, đôi khi ta chẳng nên hỏi tại sao. Những câu hỏi chỉ làm cuộc sống của ta thêm phần rắc rối. Anh chẳng bao giờ cho tôi biết nhiều về anh. Anh làm gì, tôi không biết. Anh thường đi công tác ở đâu, tôi không biết. Và tôi cũng đã quen với những câu trả lời lảng tránh của anh khi tôi tỏ ý muốn biết về chúng. Vậy thì tôi không phải là bạn gái của anh. Vậy tôi là gì ? Trái tim tôi không rung động với người khác, nó chỉ dành cho anh thôi. Còn anh, chẳng bao giờ anh thể hiện là

anh yêu tôi, nhưng luôn chứng tỏ rằng tôi có một vị trí đặc biệt đối với anh. Tôi là người lẳng mạn, còn anh thì quá thực tế. Anh không thể tưởng tượng rằng người ta có thể yêu một ai đó mà chẳng vì cái gì cả, chẳng xe cộ, chẳng tiền bạc, chẳng vẻ hào nhoáng, chẳng những chuẩn mực cho một con người địa vị. Cũng như anh chẳng thể nào tưởng tượng rằng tôi đã chờ anh hằng đêm. Số mệnh ban cho anh nhiều điều mà mọi người mơ ước. Gia thế, địa vị, tiền bạc, khuôn mặt điển trai. Có lúc tôi ngồi và nghĩ, tại sao tôi yêu anh ? Có khi nào tôi cũng như bao người khác, đến với anh vì những thứ ấy chẳng ? Tôi thường hay nằm mơ. Hồn độn và không đầu không đuôi. Tôi còn nhớ một giấc mơ, anh chợt mất tất cả và tìm đến tôi. Trong mơ tôi đã thấy thật hạnh phúc. Thức dậy tôi cảm thấy mình thật bi ối. Nhưng cái con người ích kỉ trong tôi lại mong chúng trở thành hiện thực.

Người ta nói cuộc sống quá ngắn nhưng tôi lại thấy nó quá dài. Phải ngày cứ trải lê thê từ ngày này qua tháng nọ sang năm kia. Tôi già hơn một chút, có nhiều chuyện để suy nghĩ hơn và lại một lốc những kỉ niệm mới được nạp vào bộ nhớ. Tôi chẳng biết mục đích cuộc sống của mình là gì.

Tôi biết tôi đang phí nó vì tôi luôn hướng vào quá khứ. Sống trong tưởng nhớ ngày hôm qua để rồi ngày mai lại sống trong tưởng nhớ ngày hôm nay. Sáng tôi đi học, chiều đi học. Đều đều và tôi chẳng yêu cũng chẳng ghét công việc đó. Tôi như một cái máy, như thể đi học và học là cho một ai đó chứ không phải là mình. Và tối đến, tôi lại chờ anh. Có thể tôi yêu anh nhưng anh cũng không quan trọng đến nỗi tôi chẳng làm gì để chờ anh hằng đêm. Tôi chỉ tìm cho mình một cái cớ để mà ngồi thừ ra mà suy nghĩ, mà lười, mà hồi tưởng. Chờ chẳng để làm gì, chờ chỉ để chờ. Thế thôi !

Nhỏ bạn nói tôi điên. Người ta không ôm quá khứ mà sống mãi được, còn ngày mai nữa CHỨ. Ờ NGÀY MAI. TÔI CŨNG ĐÃ CÓ NGHĨ VỀ NGÀY MAI VÀ CHẲNG thấy gì cả. Một sắc màu lạc quan hay bi quan cũng không có. Cùng lắm là ta biết ngày mai ta phải làm những gì, còn xa hơn thì ta khó mà tưởng tượng nổi. Tôi lười để nỗ lực, lười để làm cái gì đó. Mà làm cái gì ? Hay là phó thác cuộc sống sau này cho chồng, nép mình dưới một đấng lang quân nào đó. Tuy nhiên lấy chồng đâu phải dễ, đó là một vụ áp phe đòi người chứ chẳng chơi... Ôi quá nhiều chuyện mà tôi thì quá lười. Thôi đành chờ trên trời rơi xuống cho một ông vậy. Tôi thường ngồi tưởng tượng ra ông chồng tương lai của mình sau này nhưng chịu, không hình dung ra người đó. Tuyệt nhiên không bao giờ tôi nghĩ đến anh là người đó. Tôi chẳng hiểu vì sao. Có lẽ chút thực tế còn sót lại trong con người tôi đã cho thấy hố sâu ngăn cách giữa tôi và anh. Rằng cảm xúc chẳng làm nên cái gì cả. Tôi hay có những cảm xúc lắm. Hôm nay tôi thấy thế này, ngày mai cảm thấy thế kia. Nhưng cuối cùng, những cảm xúc ấy chẳng đem lại đồng bạc nào cả.

Đồng hồ chỉ 10 g. Lại một tối anh không đến. Lại hết một ngày. Tôi tắt đèn phòng khách, tắt nhạc và về phòng mình. Tôi biết mình là con cá của anh nhưng tôi lại là một con cá quá lười để quẫy, để vùng vẫy tìm tự do. Tôi sẽ sống ngày mai trong chờ đợi, chờ đến tối, tối đến lại chờ anh. Chờ đợi khi quặng lẩn với nỗi buồn, với nỗi thất vọng lại càng khiến con người ta ngưng đọng, như đôi khi ngồi im mà không buồn tắt chiếc radio đã ngưng phát sóng. Phải, ngày mai tôi lại chờ anh. Có lẽ mai anh sẽ ghé !./.